

Já se z toho musím vypsat.

Protože mi to leží v hlavě od soboty, kdy jsme si s Rumíčkem udělali zase odpoledne pro sebe a vyrazili na společnou procházku s Ajdúlinou. Jeli jsme tentokrát tramvají a svezli se na Cibulku. Rumíček nám rozšířil svůj pěvecký repertoár a zařadil do něj i říjného muflona ☐. Tak měli spolucestující ke svému pobavení malý kulturní zážitek jako přídavek k jízdě ☐. Ajda s paničkou už na nás čekaly. Courali jsme se sem a tam a klábosily, blbli se psama, a my jsme s Rumíčkem naučili holky hru s rákosovitou trávou. Rumouš to miluje a když utrhnu rovnou dvě ty dloouuhý stébla a zlobím ho s tím, je to prej bombáááááááááááááááááááá. Lítá jak blášen a honí chmejří na konci. Vyskakuje, lítá, pádí, metá kozelce, útočí, prostě rádí. Ajdúlině se zpočátku moc nechtělo - měla evidentně strach z toho, že mám v ruce "klacek". Tak jsem navedla paničku, ať to spolu zkusej. Joooo, doooobryýý, lítala taky jak podervaná :D. Došli jsme společně lesem až ke křížku u krematoria a tady se holky už vracely domů za malilinkatým páníčkem, kterej na ně čekal.

A my si to ještě s Rumíčkem stříhli na Filajku, když už jsme byli pod ní. Zašli jsme si do sadu a já mu čtala tenisáka, kterýho na Cibulce našla Ajdúlina a věnovala nám ho. Na chvilku se k nám přidružil párek holek čokoládo-labradořích a tak proběhlo družení. A taky výchova. Páč to mladší torpédo je stejně neodbytný jako Talimůra a Štajníkovy varování, že by se měla krapítek ovládat nemělo nejmenšího účinku ☐. Tak jí to vysvětlil důraznějš a bylo. Jsem ráda, že má v sobě tohle normální chování, že štěněti jen dá hranice a nejde dál. Je to můj moudrej pán.

Pak jsme si šli zaskákat na trampolínu, zkusit slalom, skákat přes překážky a tak jako podobně a pak šli na muldy čtát zase ten tenisák. A tady přijde to, co mě asi ještě dlouho bude ležet v mysli. Není to nic neobvyklýho-bohužel, ale je mi z toho smutno, protože tuším, jak to celý asi jednou skončí.

Byly tam kousek opodál tři děti - dvě holčičky a jeden kluk. A dvě štěnda na vodítkách. Jedno asi kříženec labíka a druhý stříbrnej pit. Statnej, udělanej malej valibuk. Oba pesani omotaný vodítkama kolem stromů a ten malej kluk se na štěndo pita fakt hodně zlobil. Pitík nic. Co s tím, že jo. Nevnímal. Nebyl důvod. Řádil, řádil a řádil a protože už má velkou, opravdu velkou sílu, tak ten klučina, ke kterému patřil, neměl nejmenší šanci. Asi stokrát upadnul, pak mu mrňous zdrhnul a utíkal k nám. Odrapla jsem ho a když se klučina nasupeně přiřítíl, řekla jsem jen důrazný "Nedělej to! Nechovej se k němu takhle.", protože bylo vidět, že trpělivost mu došla a zlobí se hodně. Zoufale pravil - my si chtěli jen na

Já se z toho musím vypsát.

chvilku odpočinout - tím asi myslel to, že štěnda byly před tím uvázaný u stromu. Neříkala jsem už nic a šli jsme si hrát dál s Rumíčkem.

Pak jsem slyšela nějaký křik a klučina opět zcela zoufalej ležel na zemi a brečel. Sednul si vyřízenej na pařez a štěně od sebe vyháněl. Bylo mi ho líto, moc dobře jsem věděla, jak mu je, jak ho to bolí a jak se zlobí. Něco mi to hodně připomínalo. Něco moc dobře známýho, protože jsem od Tali byla kolikrát taky takhle zřízená. Šla jsem za ním, zeptat se, jestli je v pořádku, protože seděl na pařezu a prohlížel si nohu. "Jo, ale....." odpověděl mi. Řekla jsem mu, že ho chápu, ale že on by neměl být ten, kdo bude štěně venčit, protože ho pesan prostě nebude poslouchat a bude si dělat co chce. Je sice ještě relativně malý, ale má velikou sílu a není vychovaný a to on ani nemůže dokázat. Odpověděl, že ale doma nikdo jinej, než on nebyl, že by ho neměl kdo vyvenčit. Že pes je jeho sedmnáctiletý ségry (aaa ano ano, libivá barva u tohoto plemene.....). Která se o něj ale moc nestará..... Přitížilo se mi ještě o něco víc. Víím, že to nebude mít valnýho účinku, protože ho asi doma nikdo poslouchat nebude, ale řekla jsem mu, že by bylo fajn, kdyby mohl doma někomu říct, že takhle to nejde. Ať klidně převypráví, jak to bylo dneska, že k němu přišel někdo dospělej, kterej říkal že pesan se musí naučit poslouchat, ale jeho, protože je malej rozhodně poslouchat nebude a je to o veliký průšvih, že jednoho dne může vběhnout do silnice a způsobit třeba nehodu a navíc jeho do tý silnice třeba i dovléct, až za něčím poběží. Zakejval hlavou, řekl, že to zkusí, ale..... . Já víím. Dospělí dětem moc nenaslouchají □ .

Rozloučili jsme se a já šla dál s šutrem na duši a nehezkou vizí toho, jak to asi bude, až milej stříbrňáček bude dospělej. Variant není mnoho. V podstatě asi jen dvě. Protože ta třetí- teda ta, že by se někdo pochlapil a pustil se do výchovy mi nějak nepřijde v tomhle případě reálná. Ale ráda bych se mýlila. No takže to pak bude buď o tom, že se bude po klidný Filajce pohybovat volně loženej pit. A to nebývá dobrá varianta. A nebo - skončí někde - prodanej /pak by byla ještě šance, že by se mohl dostat k někomu s rozumem/ a nebo v útulku, případně ještě hůř - vyhozenej. Protože jednoho dne jim dojde trpělivost, tak jako tisícům dalších, kteří nepřemýšlí při pořízení psa a pak se diví tomu, že to je z průšvihu do průšvihu.

Tak mi to prostě nejde z hlavy. Vidíte malý nadšený štěně a ..... možná se mu nerýsuje moc fajn budoucnost. Toho klučiny my taky bylo líto. Oba jsou v tom nevinně a odnášejí to oni.